R. 1930.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA. Nr. 3. 1 lutego 1930.

TREŚĆ:

OKÓLNIK Nr. 1519/I. U./30

w sprawie

dokonywania rewizji przez Policję Państwową według kodeksu postępowania karnego.

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości.

Nawiązując do okólnika Nr. 1493/I.U./29 w sprawie czynności Policji Państwowej według kodeksu postępowania karnego (Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości z 15 lipca 1929 r. Nr. 14), podaję do wiadomości władz wymia-

ru sprawiedliwości rozkaz Komendy Głównej Policji Państwowej, wydany na podstawie moich wyjaśnień, a zawierający następujące wskazówki o dokonywaniu rewizji przez funkcjonarjuszów Policji Państwowej według kodeksu postępowania karnego:

I. W każdym wypadku dokonywania rewizji przez P. P. należy uprzednio uzyskać polecenie sądowe, po które zwrócić się należy do najbliższego sędziego śledczego lub sądu grodzkiego. W wypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli polecenie sądowe nie mogło być wydane przed rewizją, można rewizję przeprowadzić bez uprzedniego polecenia sądowego; w tym wypadku jednak należy bezzwłocznie zwrócić się do najbliższego sędziego śledczego lub sądu grodzkiego o zatwierdzenie dokonanej rewizji i przed upływem 48 godzin od chwili przeprowadzenia rewizji doręczyć to zatwierdzenie sądowe osobie, u której rewizję przeprowadzono (art. 150 k. p. k.). Takie zatwierdzenie jest potrzebne w każdym razie, także wówczas, gdy rewizję przeprowadza policja z polecenia prokuratora, wydanego na zasadzie art. 20 przep. wprow. k. p. k.

Wypadki zatwierdzenia sądowego po przeprowadzonej rewizji będą zapewne w praktyce bardzo częste w porównaniu do ilości uprzednich poleceń sądowych, a to ze względu na zachodzącą często konieczność natychmiastowego dokonania rewizji celem zachowania i utrwalenia śladów przestępstwa.

II. Rewizja, dokonywana przez P. P., może być przeprowadzona w jednej z następujących 4 form, stosownie do warunków, zachodzących w poszczególnej sprawie.

1. **Rewizja w toku dochodzenia z mocą czynności sądowej** (w trybie art. 254 k. p. k.). W tej formie przeprowadzić należy rewizję w tych wypadkach, gdy zachodzą jednocześnie dwa warunki, a mianowicie: sędziego niema na miejscu, zwłoka zaś groziłaby zanikiem śladów lub dowodów przestępstwa. Warunkom tym staje się zadość, gdy sędzia jest wprawdzie obecny w danej miejscowości, lub nawet w pobliżu miejsca czynności, lecz zwłoka celem spowodowania czynności sędziego groziłaby zanikiem śladów lub dowodów przestępstwa t. j. udaremnieniem celu rewizji. Rewizja dokonana przez policję w trybie art. 254 k. p. k. ma moc czynności sądowej (art. 257 k. p. k.), a przeto należy przy jej przeprowadzeniu zachować przepisy kodeksu postępowania karnego, przewidziane dla czynności sądowych, oraz z przebiegu jej sporządzić protokół (art. 255 k. p. k.), który ma moc protokółu sądowego (art. 257 k. p. k.). Przy sporządzaniu tego protokółu policja winna zachować przepisy przewidziane dla protokółów sądowych (art. 228 i nast. k. p. k.), z dwiema jednak modyfikacjami:

1) w protokóle należy wyraźnie zaznaczyć, dlaczego rewizję wykonano w zastępstwie sędziego; 2) dokonywujący rewizji funkcjonarjusz Policji Państwowej może przybrać w charakterze protokólanta drugiego funkcjonarjusza Policji Państwowej, albo, gdy protokólanta nie przybrano, powołać do obecności przy rewizji dwóch mieszkańców okolicznych, którzy podpisem stwierdzają zgodność protokółu, spisanego przez dokonywującego rewizję, z przebiegiem czynności (art. 256 k. p. k.).

Z natury zadań policji, wkraczającej zwykle jako pierwsza władza bezpośrednio po czynie przestępnym, wynika *konieczność częsta* dokonywania rewizji w trybie art. 254 k. p. k.

W wypadku rewizji w trybie art. 254 k. p. k. wypadnie z reguły poprzestać na następnem jej zatwierdzeniu przez sąd (pkt. 1). Wyjątkowo tylko będzie można uzyskać przed rewizją polecenie sądowe, np. sędzia wydaje polecenie rewizji, lecz nie może udać się bezzwłocznie na miejsce celem jej wykonania, lub np. wypadnie przedsiębrać kilka rewizyj równo-

cześnie celem zapobieżenia usunięciu przedmiotów lub ukryciu się osób, a sędzia może być obecny tylko przy jednej i t. p.

2. **Wniosek do sędziego śledczego lub sądu grodzkiego o przeprowadzenie rewizji w trybie art. 251 k. p. k.** Jeżeli w czasie prowadzenia dochodzenia zachodzi potrzeba dokonania rewizji, a istnieje przypuszczenie, że na rozprawie głównej bez odczytania protokółu rewizji nie dałyby się odtworzyć wyniki rewizji, wówczas P. P. winna wystąpić do najbliższego sędziego śledczego lub sądu grodzkiego z wnioskiem o przeprowadzenie rewizji w trybie art. 251 k. p. k.; wniosek można przedstawić ustnie. W tym wypadku właściwy sędzia śledczy lub sąd grodzki z dokonanej na wniosek policji rewizji sam sporządzi protokół, a policja działa pod kierunkiem sędziego jako organ wykonawczy oraz dla usunięcia oporu i ochrony czynności urzędowej.

Wniosek taki P. P. składać powinna tylko w tych wypadkach, gdy nie zachodzi potrzeba natychmiastowego dokonania rewizji i upływ czasu, spowodowany złożeniem wniosku sędziemu śledczemu lub sądowi grodzkiemu oraz jego wykonaniem, nie grozi zatarciem śladów przestępstwa i udaremnieniem celu rewizji.

Wskazanem jest jednak, aby P. P. zwracała się, zamiast do sędziego, do prokuratora o wydanie zlecenia rewizji na zasadzie art. 20 przep. wprow. k. p. k. (patrz niżej pod 3), jeżeli wprawdzie sędzia jest na miejscu, lecz jest dość czasu na zwrócenie się do prokuratora bez obawy zatarcia śladów przestępstwa i udaremnienia celu rewizji.

3. **Rewizja na zlecenie prokuratora** (w trybie art. 20 przep. wprow. k. p. k.). W myśl art. 20 par. 2 przep. wprow. k. p. k. policja może w toku dochodzenia dokonywać poszczególnych czynności sądowych, jeżeli prokurator w danej sprawie to zleci, wymieniając dane czynności lub określając ich zakres. Do czynności tych należy, między innemi, również rewizja. Różnica między rewizją, dokonaną przez policję w trybie art. 254 k. p. k., a w trybie art. 20 par. 2 przep. wprow. k. p. k., polega na tem, że: w pierwszym wypadku — policja czyni to z własnej inicjatywy w swym charakterze dochodźcy, może to uczynić wtedy tylko, gdy zachodzą warunki art. 254 k. p. k. (nieobecność sędziego, zwłoka grożąca zanikiem śladów lub dowodów przestępstwa), w protokóle zaznaczyć winna, dlaczego rewizję przeprowadziła w zastępstwie sędziego; w drugim wypadku — policja czyni to na zlecenie prokuratora, choćby nie zachodziły warunki art. 254 k. p. k., w protokóle zaś powołuje przepis art. 20 przep. wprow. k. p. k. oraz zlecenie prokuratora. Pozatem *protokół* winien być sporządzony tak samo, jak przy rewizji w trybie art. 254 k. p. k.; ma on moc protokółu sądowego, dokonana zaś w trybie art. 20 przep. wprow. rewizja ma charakter czynności sądowej (art. 20 par. 5 przep. wprow. k. p. k.). Mimo otrzymanego zlecenia prokuratorskiego należy następnie uzyskać zatwierdzenie rewizji przez sędziego (pkt. 1).

Prokurator może też osobiście przeprowadzić rewizję. W tym wypadku sporządza on protokół, przybierając jako protokólanta urzędnika sekretarjatu prokuratorskiego lub funkcjonarjusza policji państwowej; nadto policja działa pod kierunkiem prokuratora jako organ wykonawczy oraz dla usunięcia oporu i ochrony czynności urzędowej.

4. **Rewizja w toku dochodzenia stwierdzona zapiskiem** (art. 241 lub 243 k. p. k.). Rewizja, przeprowadzona w tej formie, nie ma charakteru czynności sądowej. Przy jej przeprowadzeniu nie jest zatem wymagane zachowanie warunków co do protokólanta wzgl. świadków, o których była mowa pod 1 i 3. Z przebiegu takiej rewizji sporządza się jedynie zapisek, podobnie jak z wszelkich innych czynności w toku dochodzenia, przyczem

zapisek ten nie może być odczytany na rozprawie sądowej. To też, jeżeli rewizja nie dała żadnych wyników, można bez szkody dla dalszego postępowania poprzestać na sporządzeniu zapisku. Podobnie poprzestać należy na sporządzeniu zapisku w tych wypadkach, gdy zachodzi konieczność natychmiastowego przeprowadzania rewizji, a na miejscu niema ani sędziego, ani drugiego funkcjonarjusza P. P., ani też dwóch świadków, wymaganych przez art. 256 k. p. k. do stwierdzenia zgodności protokółu z wynikiem rewizji. Jednak i w tym wypadku należy uzyskać polecenie sądowe dokonania rewizji lub następne jej zatwierdzenie (pkt. 1).

III. Co się tyczy trudności, na jakie napotkać może w pewnych wypadkach sporządzania pisemnego sprawozdania z wyników rewizji, to należy tu rozróżnić trzy wypadki, odpowiadające trzem trybom dokonywania rewizji przez policję.

A więc, gdy policja przeprowadza rewizję w trybie art. 241 lub 243 k. p. k. (zob. pod II, 4), wówczas zapisek z przeprowadzonej rewizji ma być sporządzony po jej dokonaniu, gdy już trudności minęły i można przystąpić do pisemnego stwierdzenia wyników rewizji.

Inaczej nieco przedstawia się ta sprawa, gdy policja przeprowadza rewizję osobistą w trybie art. 254 k. p. k., t. zn. w zastępstwie i w nieobecności sędziego, gdy zwłoka groziłaby zanikiem śladów lub dowodów przestępstwa (zob. pod II, 1). W tym wypadku niezbędne jest w myśl art. 256 k. p. k., aby protokół był sporządzony przez funkcjonarjusza Policji Państwowej, bądź też aby dwóch mieszkańców, odpowiadających warunkom art. 256 par. 2 k. p. k., stwierdziło zgodność protokółu z przebiegiem czynności. Rzecz oczywista, iż ten, który ma sporządzić protokół wzgl. stwierdzić jego zgodność z przebiegiem czynności, musi być przy rewizji obecny. Wszelako i w tym wypadku nie zachodzi ustawowa konieczność sporządzenia protokółu na miejscu. Protokół może być sporządzony również po dokonaniu rewizji, gdy tylko warunki na to pozwolą. W praktyce zatem policja, chcąc przeprowadzić rewizję osobistą w trybie art. 254 k. p. k. np. na ulicy, winna postąpić w ten sposób: dokonywujący rewizji funkcjonarjusz Policji Państwowej winien przybrać drugiego funkcjonarjusza Policji Państwowej w charakterze protokólanta, dokonać rewizji w jego obecności, poczem udać się wraz z przybranym w charakterze protokólanta funkcjonarjuszem policyjnym w miejsce dogodne do sporządzenia protokółu (naprz. do pobliskiego sklepu, do komisarjatu i t. p.) i tam protokół sporządzić; gdyby w pobliżu nie było funkcjonarjusza policyjnego, a zachodzi konieczność bezzwłocznego dokonania rewizji na miejscu, wówczas policja winna przybrać dwie osoby prywatne w myśl art. 256 par. 2, dokonać w ich obecności rewizji, a następnie wraz z temi przybranemi dwiema osobami udać się na miejsce odpowiednie do spisania protokółu, tam protokół ten sporządzić i uzyskać od osób przybranych podpis, stwierdzający zgodność protokółu z przebiegiem rewizji.

Analogicznie postąpić też może policja przy przeprowadzaniu rewizji w trybie art. 20 przep. wprow. k. p. k. (zob. pod II, 3). W tych wypadkach będzie to jeszcze o tyle łatwiejsze, że po otrzymaniu zlecenia prokuratorskiego, policja ma możność zawczasu przybrać sobie protokólanta lub znaleźć dwie osoby, odpowiadające warunkom art. 256 par. 2 k. p. k.

IV. Powyższe wskazówki mają szczególniejsze znaczenie w wypadkach wystąpienia policji przeciwko osobom, co do których zachodzi podejrzenie, że są niebezpiecznymi przestępcami i w myśl R. K. G. Nr. 450 pkt. III należy je poddać w pierwszym rzędzie rewizji osobistej w poszukiwaniu broni, albo przedmiotów, pochodzących z przestępstwa lub stanowiących dowód popełnionego przestępstwa.

W razie wystąpienia patrolu policyjnego w składzie co najmniej 2-ch policjantów, ma zastosowanie postępowanie jak pod II, 1 podanego wyżej wyjaśnienia t. j. starszy patrolu przeprowadza rewizję u zatrzymanych, przybierając pełniącego służbę z nim policjanta, jako protokólanta.

Jeżeli jeden tylko policjant na zasadzie lit. b, B pkt. III R. K. G. Nr. 450 ma dokonać rewizji osobistej, a nie może przybrać 2-ch osób prywatnych w charakterze świadków (art. 256 par. 2 k. p. k.), sporządza z dokonanej rewizji osobistej, nawet w razie wyników dodatnich, tylko zapisek (jak pod II, 4), równocześnie jednak zapisuje w notatniku służbowym wszystkie szczegóły, dotyczące danej rewizji. Zapis ten do notatnika służbowego konieczny jest dla utrwalenia momentów dokonanej rewizji, które potrzebne będą policjantowi jako materjał pomocniczy, na wypadek składania zeznań w sądzie w charakterze świadka.

Warszawa, dnia 27 stycznia 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE Nr. 1245/II.GS/30

w sprawie skarbonek Polskiego Czerwonego Krzyża.

Do władz i urzędów podległych Ministerstwu Sprawiedliwości w całem Państwie.

Pismo okólne Nr. 1242/II.GS 29, ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Nr. 2/1930 r., uchylam.

Warszawa, dnia 24 stycznia 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO

wydana na zasadzie art. 41 u. s. p., wyjaśniająca kwestje wątpliwe z zakresu wykładni art. 9 i 12 przep. wprow. k. p. k. oraz art. 69 k. p. k.

Wyciąg z Dziennika i Protokółu.

Posiedzenia Niejawnego całej Izby II Karnej Sądu Najwyższego.

z dnia 17 stycznia 1930 r.

Po rozpoznaniu wniosku, zgłoszonego w trybie art. 41 u. s. p., Ministra Sprawiedliwości z dnia 20.XI. 1929 Nr. I u. 8192/29 — w sprawie ścigania występków zniewagi na zasadzie §§ 185—187 i 189 k. k. 1871, w trybie oskarżenia publicznego w wypadkach przewidzianych w § 196 tegoż kodeksu

S ą d N a j w y ż s z y postanowił, co następuje:

1. Ściganie przestępstw wskazanych w art. 12 § 2 przep. wprow. k. p. k. z **urzędu** możliwe jest tylko na podstawie art. 69 k. p. k.

Wyjątek od tej zasady stanowią **jedynie** występki z §§ 185 — 187 i 189 k. k. z 1871 w przypadku **§ 197 k. k. z 1871 r. i na zarządzenie Ministra Sprawiedliwości** w przypadkach art. 5 rozp. Prez. Rzplitej z dnia 10 maja 1927 — Dz. U. 1928, poz. 2. W przypadkach tych ścigane są one z urzędu trybem **oskarżenia publicznego.**

2. Prokurator może objąć na zasadzie art. 69 k. p. k. oskarżenie, skoro tylko oskarżyciel prywatny wniósł do sądu akt oskarżenia, niezależnie od tego, czy zaliczka przewidziana w art. 554 k. p. k. została złożona i czy sąd powziął postanowienie nadania sprawie biegu, lub pozostawienie jej bez biegu do czasu złożenia zaliczki.

3. Tylko prokurator, nie wyłączając podprokuratora lub rzecznika prokuratorskiego przy sądzie grodzkim, może objąć oskarżenie (art. 69 k. p. k.), poczem sprawa toczy się z urzędu, a w razie takiego objęcia oskarżenia popierać je w sądzie grodzkim może także policja państwowa na zasadzie art. 56 § 1 k. p. k.

4. W wypadku objęcia oskarżenia przez prokuratora oskarżyciel prywatny zachowuje prawo popierania oskarżenia (art. 69 § 2 k. p. k.), jeżeli złożył zaliczkę. W przeciwnym razie nie ma tej możności do czasu złożenia zaliczki (art. 554 § 3 k. p. k.). W razie odstąpienia prokuratora (art. 69 § 3 k. p. k.) sąd pozostawia sprawę bez biegu do czasu złożenia zaliczki (art. 554 § 3 k. p. k.).

5. Prokurator może przyjąć skargę oskarżyciela prywatnego, skierować ją do właściwego sądu i dołączyć oświadczenie objęcia oskarżenia w myśl art. 69 k. p. k.

6. Objęcie oskarżenia przez prokuratora na zasadzie art. 69 k. p. k. nie powoduje zmiany właściwości sądu grodzkiego, przewidzianej w art. 9 § 1 pkt. 2 przep. wprow. k. p. k.

7. Na zasadzie art. 9 przep. wprow. k. p. k. w związku z art. 15, 16 i 18 k. p. k. należą do właściwości sądów grodzkich sprawy o występki zniewagi w następujących wypadkach:

a) o występki przewidziane w §§ 185—187, 189 k. k. z 1871 r., jeżeli są ścigane w trybie oskarżenia prywatnego, lub wprawdzie z urzędu na podstawie art. 69 k. p. k., lecz gdy ściganie opiera się na oskarżeniu prywatnem, przyczem właściwość ta nie jest wykluczona, chociażby zniesławienie (§§ 186, 187, 189 k. k. z 1871 r. w związku z art. 13 przep. wprow. k. p. k.) pepełniono treścią druku;

b) o występki przewidziane w §§ 185—187 i 189 k. k. z 1871 r.; choćby były ścigane w trybie oskarżenia publicznego w przypadku § 197 k. k. 1871 r., lub na zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w przypadkach art. 5 rozporządzenia Prez. Rzplitej z dnia 10 maja 1927 — Dz. U. 1928, poz. 2,— z wyjątkiem atoli spraw o występek z § 187 ustęp 1 część 2 k. k. z 1871, oraz spraw o występki zniesławienia z §§ 186, 187, 189 k. k. z 1871 (art. 13 przep. wprow. k. p. k.), jeżeli popełniono je treścią druku.

Uzasadnienie:

1. Prawo karne niemieckie, w szczególności kodeks karny z 1871 r., obowiązujący dotąd na ziemiach zachodnich Państwa Polskiego w związku z ustawą postępowania karnego z 1877 r., obowiązującą na wspomnianych ziemiach do 1 lipca 1929, wychodziło z zasady ścigania wszystkich przestępstw z urzędu, ex officio.

Nie czyniło wyłomu w tej zasadzie uzależnienie ścigania przy szeregu przestępstw i to nietylko wykroczeń lub występków, lecz nawet zbrod-

ni — §§ 102, 103, 179, 236, 243 i 244 w związku z § 247/1 k. k. — od wniosku ścigania. Postawienie takiego wniosku przez uprawnionego — z reguły pokrzywdzonego — nie dawało inicjatywy do ścigania jakimś odrębnym trybem, trybem innym, aniżeli z urzędu, przez kogoś innego aniżeli organ państwowy do tego powołany, jakim był prokurator. Stanowiło ono li tylko przesłankę procesową, warunkującą zrealizowanie przez państwo przysługującego mu prawa karania drogą procesu karnego, bez której skazanie sprawcy przestępstwa nastąpić nie mogło.

Zasadniczo więc i ściganie przestępstw, ściganych na wniosek od samego początku, zgóry spoczywało w ręku prokuratora. Nie było również odstępstwem od tej zasady dopuszczenie przy pewnych przestępstwach ścigania ich przez pokrzywdzonego, względnie inne osoby, którym obok pokrzywdzonego ustawy karne nadają samodzielne prawo złożenia wniosku o ukaranie, drogą **skargi prywatnej** — **oskarżenia prywatnego,** — bez uprzedniego odwoływania się do prokuratury (§ 414 u. p. k. z 1877 r.), skoro i w tych wypadkach prokurator miał zawsze prawo wystąpienia z oskarżeniem publicznem i jedynie obowiązek jego do takiego wystąpienia uzależniony był od tego, czy w danym wypadku wymagał ścigania z urzędu interes publiczny (§ 416 u. p. k. z 1877 r.). O tem zaś, czy taki interes publiczny istnieje, decydowało swobodne uznanie prokuratora, który mógł w wypadkach, gdy interesu takiego nie dostrzegł, odmówić ścigania z urzędu i odesłać pokrzywdzonego czy też inną osobę uprawnioną do postawienia wniosku o ukaranie na drogę skargi prywatnej. Mógł on zresztą zawsze w każdem stadjum sprawy, toczącej się z oskarżenia prywatnego, aż do uprawomocnienia się wyroku podjąć ściganie (ustęp 2 § 417 u. p. k. z 1877 r.).

Z wejściem w życie k. p. k. z 19 marca 1928 i wydanych do niego przepisów wprowadzających stan ten uległ zasadniczej zmianie o tyle, że prokurator nie posiada odtąd prawa **inicjatywy** ścigania z urzędu przestępstw, dla których przewidziany jest wyłącznie tryb oskarżenia prywatnego.

Inicjatywa ścigania tych przestępstw spoczywa, z zasady wyrażonej w §§ 1 i 2 art. 60 k. p. k., w ręku bezpośrednio **pokrzywdzonego,** który wnosi i popiera oskarżenie jako oskarżyciel prywatny, lub też osób, które na podstawie art. 61, 62 i 63 k. p. k. są uprawnione do wnoszenia i popierania oskarżenia zamiast pokrzywdzonego.

Działalność prokuratora przy przestępstwach ściganych w trybie oskarżenia prywatnego ograniczona jest do prawa objęcia oskarżenia w sprawie już wszczętej na żądanie oskarżyciela prywatnego, jeżeli uzna, że tego wymaga interes publiczny (art. 69 § 1 k. p. k.), jest innemi słowy uzależniona od poprzedniego złożenia przez oskarżyciela prywatnego oskarżenia w sądzie.

Jakie przestępstwa „ścigane są w trybie oskarżenia prywatnego na obszarze, na którym obowiązywała u. p. k. z r. 1877", wskazuje § 2 art. 12 przep. wprow. k. p. k. w ten sposób, że odsyła w tym względzie do § 414 u. p. k. z r. 1877 i uznaje za przestępstwa takie te, które są wymienione w ust. 1 i 2 powyższego przepisu. Wynika stąd, że z chwilą wejścia w życie k. p. k., a na podstawie § 2 art. 12 przep. wprow. w trybie oskarżenia prywatnego są ścigane na obszarze, na którym obowiązywała u. p. k. z 1877 wszystkie przestępstwa wymienione w ustępie 1 pod liczbami 1 do 8 § 414 tej ustawy.

Wyjątki od tej zasady stanowią jedynie przypadki zniewag z §§ 185—187, 189 k. k. z 1871 r., jeżeli znieważoną jest jedna z korporacji politycznych, wymienionych w § 197 tego kodeksu, ścigane z urzędu, co wynika bezpośrednio z § 2 art. 12 przep. wprow. k. p. k. w związku z powołaniem

przez ten przepis § 414 (ustęp 1 liczba 2) u. p. k. z 1877, oraz przypadki zniewag władz, urzędników państwowych, wojska, lub oddziału wojskowego w zakresie przewidzianym w art. 5 i 11 ust. 2 rozp. Prez. Rzpl. z dnia 10 maja 1927 r., zmieniającego niektóre postanowienia ustaw karnych o rozpowszechnianiu nieprawdziwych wiadomości i o zniewagach — Dz. U. 1928, poz. 2, — jeżeli ściganie z urzędu zarządzi Minister Sprawiedliwości.

Natomiast nie jest uzasadniony według nowego polskiego procesowego prawa karnego ujawniony w praktyce pogląd, jakoby i na podstawie tego prawa, w szczególności art. 54 k. p. k. dopuszczalnem było ściganie z urzędu, przez prokuratora, a nietylko trybem oskarżenia prywatnego zniewag z §§ 185 — 187 i 189 k. k. z 1871 r. wtenczas, jeżeli z wnioskiem o ściganie wystąpi nie sam pokrzywdzony, lecz osoba — przełożony w urzędzie, — której obok bezpośrednio dotkniętego i niezależnie od woli jego § 196 k. k. z 1871 r. samoistne prawo wystąpienia z wnioskiem o ściganie przyznaje. O ile bowiem pogląd taki wypływa z ogólnikowego założenia, że § 2 art. 12 przep. wprow. k. p. k. nie wyłącza ścigania z urzędu, na podstawie art. 54 k. p. k., jeżeli złożono wniosek o ściganie, to założenie to jest błędne. Założenie takie doprowadzićby musiało do uznania zasady alternatywności ścigania zniewag: raz z urzędu, raz znowu trybem oskarżenia prywatnego, do uznania zasady niemieckiej ustawy procesowej karnej, której ustawodawca polski nie przyjął i którą właśnie zarzucił w art. 12 § 2 przep. wprow. k. p. k. Nie byłoby zresztą przy takiem założeniu żadnej racji ograniczania możności ścigania zniewag z urzędu tylko do wypadków, gdy wniosek o ściganie stawiają osoby wymienione w § 196, czy też 195 k. k. z 1871 r., **osoby zniewagą bezpośrednio niedotknięte**,—przełożeni w urzędzie, mąż znieważonej żony. Możność tę trzebaby w logicznej konsekwencji rozciągnąć i na te wypadki, gdyby z wnioskiem o ściganie wystąpił **sam pokrzywdzony** (§ 194 k. k. z 1871 r.), który oczywiście wolałby obrać tę drogę jako dogodniejszą od oskarżenia prywatnego, zaś prokurator nie mógłby w rezultacie ścigania z urzędu odmówić wobec braku w k. p. k. przepisu odpowiadającego § 416 u. p. k. z 1877 r.

Przepis § 2 art. 12 przep. wprow. k. p. k. w związku z przejętemi przezeń ustępami 1 i 2 § 414 u. p. k. z 1877 r. prowadzi natomiast do wykładni, że zasada oskarżenia prywatnego wprowadzona przezeń została w całej rozciągłości wymienionego ustępu 2 § 414 u. p. k. z 1877, t. zn. nietylko w odniesieniu do bezpośrednio pokrzywdzonych, lecz i w odniesieniu do ich przełożonych w urzędzie, tym bowiem pozostaje dane w § 196 k. k. z 1871 r. prawo wystąpienia z prywatnem oskarżeniem, które prokurator we wszystkich uzasadnionych wypadkach niewątpliwie obejmie, korzystając z prawa w art. 69 k. p. k. przewidzianego.

2. Aczkolwiek przepisy k. p. k. w związku z postanowieniem § 2 art. 12 przep. wprow. k. p. k. nie dają prokuratorowi prawa **inicjatywy** ścigania przestępstw, które są uznane za ścigane w trybie oskarżenia prywatnego, składając prawo to w ręce pokrzywdzonego względnie osób wskazanych w ust. 2 § 414 u. p. k. z 1871 r., to jednakże zabezpieczają one wyższy **interes**, jaki i Państwo przy ściganiu tych przestępstw posiadać może. Stało się to w art. 69 k. p. k., którego § 1 głosi, że w sprawie już wszczętej na żądanie oskarżyciela prywatnego, prokurator może objąć oskarżenie, jeżeli uzna, że tego wymaga interes publiczny, poczem po takiem objęciu. według § 2 postępowanie toczy się w dalszym ciągu z urzędu z tem, że oskarżyciel prywatny zachowuje prawo popierania oskarżenia.

Z przepisów art. 69 k. p. k. wynika, że sprawa wszczęta trybem oskarżenia prywatnego, które w następstwie z uwagi na interes publiczny objął prokurator, **w imię tego interesu**, ma być traktowane tak, jak sprawa

z oskarżenia publicznego, sprawa o przestępstwo ścigane z urzędu i to dopóty, dopóki prokurator — dochodząc n. p. do przekonania, że przejęty przezeń początkowo interes publiczny nie istnieje — od objętego przez siebie oskarżenia nie odstąpi (§ 3 art. 69 k. p. k.).

W myśl tej zasady sprawa po objęciu oskarżenia przez prokuratora toczy się z urzędu niezależnie już od woli oskarżyciela prywatnego, a nawet wbrew jego woli, gdyby przed (art. 67 k. p. k.), lub po (art. 68 k. p. k.) rozpoczęciu rozprawy głównej odstąpił od swego oskarżenia. Rola prokuratora, zupełnie samodzielna, jest rolą oskarżyciela publicznego. Nie jest on ani pełnomocnikiem, ani też zastępcą oskarżyciela prywatnego, któremu § 3 art. 69 k. p. k. pozostawia tylko prawo popierania w tym charakterze swego oskarżenia obok prokuratora.

W praktyce ujawniły się wątpliwości, co do tego, kiedy należy uważać sprawę z oskarżenia prywatnego za wszczętą w rozumieniu § 1 art. 69 k. p. k. w jakim momencie więc prokurator może objąć oskarżenie w interesie publicznym. Wątpliwości te powstały zwłaszcza z uwagi na to, że art. 554 k. p. k. uzależnia nadanie biegu sprawie z oskarżenia prywatnego przez sąd od złożenia zaliczki ze strony oskarżyciela prywatnego na rachunek kosztów postępowania, bądź to w wysokości przewidzianej w § 1, bądź też nawet w myśl § 2 art. 554 k. p. k. i wyższej, jeżeli w związku z dowodami zapowiedzianemi przez oskarżyciela należy przewidywać znacznie większe wydatki. Wątpliwości te doprowadziły do wyrażenia poglądu, że sprawy z oskarżenia prywatnego, mimo że do sądu wpłynęło oskarżenie, nie można uznać za wszczętą w myśl § 1 art. 69 k. p. k. i że prokurator nie może objąć oskarżenia i spowodować przez to dalszego toku postępowania z urzędu, zanim oskarżyciel prywatny nie złoży przewidzianej w § 1 art. 554 k. p. k. zaliczki na koszta, lub też zaliczki wyższej w przypadku przewidzianym w § 2 tegoż przepisu, ponieważ do czasu złożenia zaliczki sąd pozostawia sprawę bez biegu (§ 3 art. 554 k. p. k.).

Pogląd ten nie jest jednak słuszny.

Jeżeli bowiem w § 1 art. 69 w jego związku z § 1 art. 60 k. p. k. i § 2 art. 12 przep. wprow. wypływa zasada, że prokurator nie posiada wprawdzie prawa inicjatywy ścigania przestępstw ściganych trybem oskarżenia prywatnego i inicjatywa ta należy do oskarżyciela prywatnego, to z drugiej strony wynika zeń również, że natychmiast po daniu tej inicjatywy przez oskarżyciela prywatnego prokurator powinien mieć możność wystąpienia ze swej strony w interesie obrony interesu publicznego. Ponieważ inicjatywę ścigania przestępstwa oskarżyciel prywatny daje w formie aktu oskarżenia, który składa w sądzie i wyraża w ten sposób swe żądanie ścigania przestępstwa (§ 1 art. 2 k. p. k.), sprawę trzeba uznać za wszczętą w rozumieniu § 1 art 60 k. p. k. już **z chwilą wniesienia przez oskarżyciela prywatnego aktu oskarżenia do sądu.** Z chwilą tą sąd obowiązany jest zająć do aktu oskarżenia stanowisko, choćby nawet postanowieniem pozostawienia sprawy bez biegu z powodu niezłożenia zaliczki przez oskarżyciela prywatnego (§ 3 art. 554 k. p. k.). Postanowienie takie nie zawiera w sobie bynajmniej jakiegoś ostatecznego załatwienia sprawy w sensie ujemnym dla oskarżyciela prywatnego, jakiegoś umorzenia sprawy, czy też oddalenia oskarżenia prywatnego, lecz jest ono tylko warunkowem, uzależniającem czy to przystąpienie do właściwego postępowania w ścisłem tego słowa znaczeniu, do rozprawy głównej, czy też przeprowadzenie tego właściwego postępowania do końca, od złożenia zaliczki.

Pogląd, że prawo prokuratora do objęcia oskarżenia prywatnego miałoby być uzależnione od złożenia przez oskarżyciela prywatnego zaliczki, jest wręcz sprzeczny z ideą przewodnią, z „ratio legis", która do

przyznania tego prawa prokuratorowi w art. 69 k. p. k. doprowadziła, a którą jest nie interes oskarżyciela prywatnego, lecz interes wyższy, interes publiczny. Tej „ratio legis" nie można uzależniać od tego, czy oskarżyciel prywatny, który wystąpił z żądaniem ścigania w swoim własnym interesie, trybem oskarżenia prywatnego dopełnić zechce warunku procesowego, jakim w istocie swej jest dla niego obowiązek złożenia zaliczki w myśl art. 554 k. p. k. Przeciwko temu przemawia również cel i sens art. 554 k. p. k., z którego wynika, że, stanowiąc wyjątek od zasady wyrażonej w art. 552 k. p. k., normuje on tylko sposób tymczasowego pokrywania i zabezpieczania kosztów wynikających w toku postępowania, spowodowanych przez popieranie oskarżenia prywatnego ze strony oskarżyciela prywatnego, podczas gdy po objęciu przez prokuratora oskarżenia dalsze postępowanie toczy się w myśl § 2 art. 69 k. p. k. z urzędu, prokurator popiera oskarżenie z urzędu w swym charakterze oskarżyciela publicznego, zaczem i wydatki tem jego działaniem spowodowane w myśl ogólnej zasady art. 552 k. p. k. wykłada Skarb Państwa.

3. W związku z prawem prokuratora do objęcia na podstawie § 2 art. 69 k. p. k. oskarżenia w sprawach o przestępstwa prywatno-skargowe, a z uwagi na jednolitość organizacji urzędów prokuratorskich, zgodnie z poglądem wyrażonym w piśmie Ministra Sprawiedliwości z dn. 20.XI.1929 uznać trzeba, że prawo do objęcia oskarżenia przysługuje również podprokuratorom okręgowym przy poszczególnych sądach grodzkich (§ 2 art. 233 u. s. p.), a także t. zw. rzecznikom urzędu prokuratorskiego przy sądach grodzkich (art. 281 u. s. p.), skoro i te osoby wchodzą w skład organizmu prokuratorskiego, zaczem podpadają one pod pojęcie prokuratora tak w świetle u. s. p., jak i w świetle k. p. k.

W poczet prokuratorów, jakich ma na względzie § 1 art. 69 k. p. k., nie można natomiast zaliczyć organów policji państwowej.

Aczkolwiek bowiem według § 1 lit. a art. 56 k. p. k. oskarżycielem publicznym przed sądami grodzkiemi jest także policja państwowa, która przed temi sądami wnosi i popiera oskarżenie, to pomijając już, że przepis ten ma charakter przepisu wyjątkowego, odstępującego od zasady wyrażonej w art. 55 k. p. k., który głosi, że oskarżycielem publicznym przed wszystkiemi sądami jest prokurator, zaczem wykładany winien być ścieśniająco, podnieść należy, że oskarżycielami publicznemi poza policją państwową mogą być jeszcze i inne organy administracji, jak na to wskazuje § 1 lit. b art. 56 k. p. k., zaczem ustawa nie utożsamia pojęć oskarżyciela publicznego i prokuratora. Skoro więc w art. 69 k. p. k. nadano prawo objęcia oskarżenia prywatnego prokuratorowi, pozostawiając właśnie jego uznaniu, czy objęcia takiego wymaga interes publiczny, to nie przyznano go innemu oskarżycielowi publicznemu, jakim w zakresie art. 56 k. p. k. jest także policja państwowa. Dotyczy to również prawa odstąpienia od oskarżenia, gdy po objęciu go w dalszym toku sprawy okaże się, że przejęty przez prokuratora interes publiczny nie jest jednak taki, aby wymagał przeprowadzenia sprawy z urzędu.

Z drugiej strony k. p. k. nie daje jednak podstawy do wniosku, aby po objęciu oskarżenia prywatnego, w dalszem postępowaniu, które w myśl § 2 art. 69 k. p. k. toczy się z urzędu, a więc tak jak z oskarżenia publicznego jedynie prokurator mógł to oskarżenie popierać, zaczem przed sądem grodzkim może je na podstawie § 1 lit. a art. 56 k. p. k. popierać także policja państwowa.

4. W związku z wyrażoną powyżej (pod 2) zasadą, że prokurator już z chwilą wniesienia przez oskarżyciela prywatnego aktu oskarżenia do sądu może objąć w myśl § 1 art. 69 k. p. k. to oskarżenie i spowodować

przez to tok postępowania w dalszym ciągu z urzędu (§ 2 art. 69 k. p. k.), należy uznać, że niema ustawowej przeszkody, żeby oskarżyciel prywatny złożył oskarżenie w sądzie za pośrednictwem prokuratora, o ile ten pośrednictwo takie uważać będzie za wskazane i żeby prokurator ze swej strony do oskarżenia oskarżyciela prywatnego dołączył oświadczenie, że oskarżenie to — w interesie publicznym — w myśl art. 69 k. p. k. obejmuje. Tego rodzaju pośrednictwo prokuratora będzie bowiem niczem więcej, jak tylko spełnieniem pewnej czynności technicznej, udzieleniem oskarżycielowi prywatnemu faktycznej pomocy przy składaniu oskarżenia w sądzie, przyczem oczywiście z **oskarżenia wypływać musi, że jest ono przez oskarżyciela prywatnego skierowane do sądu, a nietylko do prokuratora.** Pogląd, żeby takie pośrednictwo prokuratora miało stanowić działanie procesowe w imieniu, czy też w zastępstwie oskarżyciela prywatnego, działanie w roli pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, do czego prokurator istotnie nie jest uprawniony, nie znajduje żadnego oparcia w przepisach k. p. k.

5. Z uwagi na to, że po objęciu przez prokuratora oskarżenia prywatnego (§ 1 art. 69 k. p. k.) postępowanie toczy się w dalszym ciągu z urzędu, lecz oskarżyciel prywatny zachowuje prawo **popierania** oskarżenia (§ 2 art. 69 k. p. k.), wyłoniło się pytanie, czy to prawo oskarżyciela prywatnego zależne jest od tego, czy złożył on zaliczkę w myśl art. 554 k. p. k.

Na pytanie to odpowiedź wypaść musi twierdząco. Z art. 554 k. p. k. w jego ostatecznem brzmieniu wynika bowiem, że prawo oskarżyciela prywatnego do popierania oskarżenia w charakterze jednej ze stron procesowych uwarunkowane jest złożeniem zaliczki. Wyjątku od tej zasady nie można się dopatrzeć w § 2 art. 69 k. p. k. Jeżeli bowiem przepis ten zastrzega oskarżycielowi prywatnemu prawo popierania oskarżenia, mimo, że objęte ono zostało przez prokuratora, to stało się to pod kątem widzenia interesu oskarżyciela prywatnego, jako przestępstwem dotkniętego, zaczem, w braku szczególnego przepisu, niema przyczyny do warunku złożenia zaliczki, od dopełnienia którego art. 554 popieranie oskarżenia prywatnego przez oskarżyciela prywatnego, właśnie pod kątem tego jego prywatnego interesu, uzależnia. Postępowanie toczy się wprawdzie z urzędu, ale z uwagi nie na interes oskarżyciela prywatnego, lecz z uwagi na interes publiczny, wyższy interes Państwa, który doprowadził do objęcia oskarżenia przez prokuratora.

W charakterze oskarżyciela prywatnego i jego roli jako jednej ze stron procesowych żadna zmiana przez to nie zaszła.

6. Skoro § 1 pkt. 2 art. 9 przep. wprow. k. p. k. stanowi, że na obszarze, na którym obowiązuje k. k. z 1871 r. do właściwości — rzeczowej — sądów grodzkich należą występki, wymienione w §§ 185 — 187 i 189 k. k. z 1871 r., jeżeli ściganie „opiera się na oskarżeniu prywatnem", to tak z treści i brzmienia jego, jak i z jego „ratio legis", w szczególności w związku z art. 60—69 k. p. k., wpływa wniosek, że sądy grodzkie bez względu na wysokość zagrożonej kary, mają być właściwe do rozpoznawania spraw karnych o wymienione powyżej występki, jeżeli inicjatywa do ich ścigania wyszła z oskarżenia prywatnego, wyszła od oskarżyciela prywatnego. Inicjatywa taka istnieje zaś oraz trwa nadal i wówczas, gdy oskarżenie prywatne zostało na podstawie art. 69 k. p. k. objęte w interesie publicznym przez prokuratora, co powoduje dalszy tok postępowania z urzędu. Bez niej bowiem wystąpienie prokuratora byłoby — jak powyżej pod 1) wykazano — niedopuszczalne. Trwa ona nadal i w tych nawet przypadkach, gdy po objęciu przez prokuratora oskarżenia oskarżyciel pry-

watny ze swej strony od niego odstąpił (art. 68 k. p. k.), lub n. p. z powodu pojednania się ze sprawcą występku z swego prawa do popierania oskarżenia obok prokuratora nie korzysta (§ 2 art. 69 k. p. k.). I w tych przypadkach toczące się teraz, nawet wbrew woli oskarżyciela prywatnego, postępowanie z urzędu ma swoją konieczną przesłankę procesową w pierwotnej inicjatywie oskarżyciela prywatnego, ściganie nadal „opiera się na oskarżeniu prywatnem".

To też pogląd, jakoby objęcie oskarżenia przez prokuratora na podstawie art. 69 k. p. k. mogło doprowadzić do zmiany właściwości rzeczowej sądu grodzkiego, przewidzianej w § 1 pkt. 2 art. 69 k. p. k., nie znajduje usprawiedliwienia ani w treści powyższych przepisów, ani w idei przewodniej, jaka ustawodawcy przy wprowadzeniu do k. p. k. pojęcia przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego przyświecała.

7. Jak trafnie podniesiono w piśmie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 listopada 1929, art. 9 przep. wprow. k. p. k. dąży do **rozszerzenia** rzeczowej właściwości sądów grodzkich w przypadkach w § 1 tego przepisu pod pkt. 1—3 przewidzianych i to w **odchyleniu** od art. 15, 16 k. p. k., które w swym logicznym związku z art. 18 k. p. k. właściwość tę zasadniczo i ogólnie normują. Wynika stąd właściwość rzeczowa sądu grodzkiego we wszystkich przypadkach występków wymienionych w §§ 185—187 i 189 k. k., bez względu na wysokość zagrożonych kar, jeżeli **ściganie opiera się na oskarżeniu prywatnem,** nie wyłączając przypadków, gdy dopuszczono się **zniesławienia** (§§ 186, 187, 189 k. k. z 1871 r. w związku z art. 13 przep. wprow. k. p. k.) treścią druku.

Natomiast art. 9 przep. wprow. k. p. k., w szczególności zaś jego § 1 pkt. 2 nie dotyczy zniewag, jeżeli ściganie ich nie opiera się na oskarżeniu prywatnem, lecz na oskarżeniu **publicznem.** Jak już powyżej pod 1) wywiedziono, z oskarżenia publicznego i z urzędu ścigane są występki wymienione w §§ 185—187 i 189 k. k. z 1871 r. w przypadkach § 197 tegoż kodeksu i w przypadkach przewidzianych w art. 5 rozp. Prez. Rzplitej z dnia 10 maja 1927 r. (Dz. U. 1928, poz. 2) na zarządzenie Ministra Sprawiedliwości.

Nie oznacza to jednak, aby we wszystkich tych przypadkach rozpoznawanie ich należało bezwzględnie do właściwości sądów okręgowych.

Mają tu zastosowanie właśnie ogólne przepisy, normujące właściwość rzeczową sądów, zawarte w art. 15, 16 i 18 k. p. k. Z tych zaś w związku z przepisami prawa materjalnego, a mianowicie §§ 185, 186, 187 i 189 k. k. z 1871 r., wynika rzeczowa właściwość sądów grodzkich, z wyjątkiem przypadków, w których **zniesławienia** (§§ 186, 187,189 k. k. 1871 r.) dopuszczono się treścią druku, a w których bez względu na wysokość wyrażonej kary właściwym jest sąd okręgowy na podstawie art. 16 k. p. k. oraz w przypadku § 187/1 część 2 k. k. z 1871 r., w którym to jedynym przypadku, w związku z § 16/1 powyższego kodeksu zagrożona jest kara wolności ponad dwa lata, aż do pięciu lat, a więc z tego tytułu, na podstawie art. 15 i 18 k. p. k. uzasadniona jest właściwość sądu okręgowego.

KOMUNIKAT.

Prezes sądu okręgowego w Warszawie ustanowił od dn. 1 stycznia 1930 r. na terytorjum m. st. Warszawy i pow. warszawskiego następujące rewiry egzekucyjne:

1-szy rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum m. st. Warszawy okrążone ulicami: Szteinkelera, Bugajem, Celną, Zapieckiem, Piekarską, Ka-

pitulną, Miodową, Senatorską, Wierzbową, Placem Marszałka Piłsudskiego, Królewską, Krakowskiem Przedmieściem, Karową do Wisły, brzegiem Wisły do Szteinkelera; — rewir ten powierzam komornikowi Juljanowi Glińskiemu z siedzibą przy ul. Żórawiej Nr. 45. Ponadto do właściwości rew. I należy sprzedaż nieruchomości z pow. warszawskiego.

2-gi rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Szteinkelera, Bugajem, Celną, Zapieckiem, Piekarską, Kapitulną, Miodową, Nowiniarską, Ś-to Jerską, Freta, Franciszkańską, Bonifraterską, Szymanowską do toru kolejowego, torem kolejowym do Wybrzeża Gdańskiego, Wybrzeżem Gdańskiem do Szteinkelera; — rewir ten powierzam komornikowi Stanisławowi Żołnowskiemu z siedzibą przy ul. Krakowskie Przedmieście Nr. 53.

3-ci rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Dziką, Gęsią, Smoczą, Nowolipiem, Karmelicką, Dzielną do Dzikiej; — rewir ten powierzam komornikowi Hipolitowi Siekierskiemu z siedzibą przy ulicy Żórawiej Nr. 9.

4-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Szymanowską od toru kolejowego do Bonifraterskiej, Bonifraterską, Muranowską, Placem Muranowskim, Miłą, Dziką, Stawkami, Okopową, Powązkowską do toru kolejowego, torem kolejowym do Szymanowskiej; — do właściwości tego rewiru należy również sprzedaż nieruchomości położonych w powiecie błońskim; — rewir ten powierzam komornikowi Teofilowi Mieczyńskiemu z siedzibą przy ul. Al. Jerozolimskie Nr. 17.

5-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Zbarską, od granic miasta do Sanockiej, Sanocką, Batorego, Puławską do Placu Unji Lubelskiej, Belwederską, Parkową, Podchorążych do granic miasta, a stąd granicami miasta do ulicy Zbarskiej; — rewir ten powierzam komornikowi Stanisławowi Sitkowskiemu z siedzibą przy ul. Wspólnej 40 m. 24.

6-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Marszałkowską, Sienną, Wielką, Śliską, Twardą, Placem Grzybowskim (strona nieparzysta), Królewską do Marszałkowskiej; — rewir ten powierzam komornikowi Władysławowi Dąbrowskiemu zamieszkałemu przy ul. Długiej Nr. 23 m. 6.

7-my rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Elektoralną, Żelazną, Grzybowską, Rynkową, Zimną; — rewir ten przydzielam komornikowi Kazimierzowi Muszyńskiemu z siedzibą przy ulicy Krochmalnej Nr. 51.

8-my rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Marszałkowską, Chmielną, Wielką, Śliską, Twardą, Żelazną, Al. Jerozolimskiemi do Marszałkowskiej; — rewir ten powierzam komornikowi Szymonowi Kosiarskiemu z siedzibą przy ul. Marszałkowskiej Nr. 71.

9-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Mączną, Czerniakowską, Górnośląską, Piękną, Marszałkowską, Placem Unji Lubelskiej, Belwederską, Parkową, Podchorążych do granic miasta i brzegu Wisły, a stąd brzegiem Wisły do ul. Mącznej; — rewir ten powierzam komornikowi Zygmuntowi Iwanickiemu z siedzibą przy ul. Chłodnej Nr. 35.

10-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Al. Jerozolimskiemi od Marszałkowskiej do Nowego Światu, Nowym-Światem, Warecką, Placem Napoleona, Szpitalną, Boduena, Zgody, Złotą, Marszałkowską do Al. Jerozolimskich; — rewir ten powierzam komornikowi Tomaszowi Bylińskiemu z siedzibą przy ul. Wspólnej Nr. 36.

11-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Wilczą, Emilji Plater, Koszykową, Żelazną, Al. Jerozolimskiemi, Al. Gró-

jecką, Pasteura, Batorego, Marszałkowską do Wilczej; — rewir ten powierzam komornikowi Kazimierzowi Jaworskiemu z siedzibą przy ul. Leszno Nr. 73.

12-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Miodową, Długą, Bielańską, Tłomackiem, Leszno, Solną, Elektoralną, Senatorską do Miodowej; — rewir ten powierzam komornikowi Ludwikowi Gralińskiemu z siedzibą przy ul. Grzybowskiej Nr. 68.

13-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Wspólną, Placem Trzech Krzyży, Nowym-Światem, Al. Jerozolimskiemi, Marszałkowską do Wspólnej; — rewir ten powierzam komornikowi Leonardowi Parnowskiemu z siedzibą przy ul. Chmielnej Nr. 11.

14-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Grzybowską, Placem Grzybowskim, Twardą, Pańską, Towarową do Grzybowskiej; do rewiru tego należy również sprzedaż nieruchomości położonych na terytorjum powiatu radzymińskiego; — rewir ten powierzam komornikowi Józefowi Kaszewskiemu z siedzibą przy ul. Wspólnej Nr. 32.

15-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Grzybowską, Skierniewicką, Wolską, Płocką, Brylowską, Tunelową, Żelazną, Twardą, Pańską. Towarową do Grzybowskiej. Do rewiru tego należy również sprzedaż nieruchomości położonych na terenie powiatów skierniewickiego i sochaczewskiego; — rewir ten powierzam komornikowi Wincentemu Siarkiewiczowi z siedzibą przy ul. Żelaznej Nr. 81.

16-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Ostroroga, Młynarską, Gęsią, Okopową, Pawią, Smoczą, Nowolipiem, Żelazną, Leszno, Górczewską do granic miasta, granicami miasta ku północy do brzegów Wisły, brzegiem Wisły do toru kolejowego, torem kolejowym do Ostroroga; — rewir ten powierzam komornikowi Konstantemu Chęcińskiemu z siedzibą przy ul. Śliskiej Nr. 18.

17-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Gęsią, Smoczą, Pawią, Okopową, Młynarską, Sołtyka, Ostroroga do toru kolejowego, torem kolejowym do ul. Powązkowskiej, Powązkowską, Okopową, Stawkami, Dziką do Gęsiej. Do rewiru tego należy również sprzedaż nieruchomości położonych na terytorjum powiatu Mińsko-Mazowieckiego; rewir ten powierzam komornikowi Rudolfowi Zarembie z siedzibą przy ul. Florjańskiej Nr. 8.

18-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Nalewkami, Miłą, Dziką, Nowolipkami do Nalewek; — vacat. Urzędowanie w tym rewirze powierzam komornikowi Władysławowi Jarczykowi z siedzibą przy ul. Daniłowiczowskiej Nr. 8.

19-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Żelazną, Grzybowską, Skierniewicką, Wolską, Młynarską, Leszno do Żelaznej; — rewir ten powierzam komornikowi Mieczysławowi Święcickiemu z siedzibą przy ul. Hożej Nr. 11.

20-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Elektoralną, Senatorską, Wierzbową, Placem Marszałka Piłsudskiego, Królewską, Graniczną, Grzybowską, Rynkową, Zimną do Elektoralnej; — rewir ten powierzam komornikowi Leonowi Wiśniewskiemu z siedzibą przy ul. Chłodnej Nr. 18.

21-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Karową, Krakowskiem-Przedmieściem, Królewską, Marszałkowską do Kredytowej, Kredytową, Mazowiecką, Ś-to Krzyską, Nowym-Światem, Oboźną, Leszczyńską, Wybrzeżem Kościuszkowskiem do Karowej; — rewir ten powierzam komornikowi Henrykowi de Castro Lacerda z siedzibą przy ul. Karowej 5.

22-gi rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Solną, Leszno, Karmelicką, Nowolipiem, Żelazną, Chłodną, Elektoralną do

Solnej; — rewir ten powierzam komornikowi Zygmuntowi Krotke z siedzibą przy ul. Ceglanej Nr. 9.

23-ci rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Mączną, Czerniakowską, Górnośląską, Piękną, Marszałkowską, Wspólną, Placem Trzech Krzyży, Nowym-Światem, Al. 3-go Maja do brzegu Wisły, brzegiem Wisły do ul. Mącznej; — rewir ten powierzam komornikowi Ludwikowi Michalczykowi z siedzibą przy ul. Leszno Nr. 49.

24-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Al. 3-go Maja, Nowym-Światem, Warecką, Placem Napoleona, Ś-to Krzyską, Krakowskiem Przedmieściem, Oboźną, Leszczyńską do brzegu Wisły, brzegiem Wisły do mostu ks. Józefa Poniatowskiego i Al. 3-go Maja; — rewir ten powierzam komornikowi Józefowi Januszowskiemu z siedzibą przy ulicy Szczyglej Nr. 1.

25-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Górczewską od granic miasta do Młynarskiej, Młynarską, Wolską, Płocką, Brylowską, Tunelową, Al. Jerozolimskiemi, Al. Grójecką, Pasteura, Sanocką, Zbarską do granic miasta, a stąd granicami miasta do Górczewskiej; — rewir ten powierzam komornikowi Hipolitowi Grzeszkiewiczowi z siedzibą przy ul. Żórawiej Nr. 42.

26-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Marszałkowską, Wilczą, Emilji Plater, Koszykową, Żelazną, Al. Jerozolimskiemi do Marszałkowskiej; — rewir ten powierzam komornikowi Janowi Sankowskiemu z siedzibą przy ul. Chmielnej Nr. 64.

27-my rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Chmielną od Marszałkowskiej do Wielkiej, Wielką, Sienną do Marszałkowskiej a stąd parzystą stroną Marszałkowskiej do Kredytowej, Kredytową, Mazowiecką, Placem Napoleona, Boduena, Zgody, Złotą do Marszałkowskiej, a stąd nieparzystą stroną Marszałkowskiej do zbiegu Marszałkowskiej z Chmielną; — rewir ten powierzam komornikowi Janowi Jabłońskiemu z siedzibą przy ulicy Widok Nr. 23.

28-my rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Leszno, Karmelicką, Dzielną, Dziką, Nowolipkami, Ś-to Jerską, Nowiniarską, Placem Krasińskich, Długą, Bielańską, Tłomackiem do zbiegu z ul. Leszno; — rewir ten powierzam komornikowi Leonardowi Grabowskiemu, a wobec jego choroby zlecam tymczasowe urzędowanie w tym rewirze komornikowi Władysławowi Jarczykowi zam. przy ul. Daniłowiczowskiej Nr. 8.

29-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum okrążone ulicami: Nalewkami, Muranowską, Bonifraterską, Franciszkańską, Freta, Ś-to Jerską do Nalewek; — rewir ten powierzam komornikowi Bolesławowi Borzęckiemu z siedzibą przy ul. Miodowej Nr. 15.

30-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum 1-go oddziału sądu grodzkiego w Warszawie na Pradze; — rewir ten powierzam komornikowi Stanisławowi Szcześniakowi z siedzibą przy ul. Stalowej 12.

31-szy rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum 2-go oddziału sądu grodzkiego na Pradze w Warszawie oraz sprzedaż nieruchomości położonych na terenie powiatu grójeckiego; — rewir ten powierzam komornikowi Eugenjuszowi Wojtowieckiemu z siedzibą przy ul. Brzeskiej 20.

32-gi rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum 3-go oddziału sądu grodzkiego na Pradze w Warszawie oraz sprzedaż nieruchomości położonych na terenie powiatu łowickiego; — rewir ten powierzam komornikowi Gustawowi Jesionowskiemu z siedzibą przy ul. Dzielnej 17.

33-ci rewir egzekucyjny obejmuje wszystkie czynności egzekucyjne z terytorjum m. st. Warszawy związane ze skierowaniem (opis i sprzedaż)

egzekucji do nieruchomości; — rewir ten powierzam komornikowi Józefowi Niedźwieckiemu z siedzibą przy ul. Chmielnej Nr. 11.

34-ty rewir egzekucyjny obejmuje wszystkie czynności egzekucyjno-spadkowe z terytorjum obu sądów grodzkich: w Warszawie i na Pradze w Warszawie; — rewir ten powierzam komornikowi Dymitrjuszowi Kałatalukowi z siedzibą przy ul. Topiel 4.

35-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum powiatu warszawskiego, leżące po lewej stronie Wisły; — rewir ten powierzam komornikowi Czesławowi Gutremu z siedzibą przy ul. Marszałkowskiej Nr. 63.

36-ty rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu grodzkiego w Otwocku; — rewir ten powierzam komornikowi Stanisławowi Opolskiemu z siedzibą przy ul. Nowy-Świat 7.

37-my rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądów grodzkich: w Nowym-Dworze i Jabłonnie; — rewir ten powierzam komornikowi Stanisławowi Gasińskiemu.

Do spraw cywilnych i handlowych, niezałatwionych do dnia 31 grudnia 1929 r. obowiązuje właściwość rewiru egzekucyjnego według niniejszego nowego podziału, sprawy więc niezałatwione za rok 1929 winny być przekazane do właściwego według niniejszego rozporządzenia rewiru; natomiast sprawy karne (egzekucja grzywien i kar i t. p.) winny pozostawać do całkowitego ich ukończenia u tego komornika, do którego wpłynęły przed dniem 1 stycznia 1930 roku.

Komornicy obecnych rewirów egzekucyjnych prowadzą sprawy aż do czasu całkowitego przekazania ich właściwym według niniejszego rozporządzenia komornikom.

BIBLJOGRAFJA.

Opuściła prasę broszura Kazimierza Soleckiego, radcy ministerjalnego Ministerstwa Skarbu o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz osób wojskowych. Broszura ta zawiera:

1) tekst rozporządzenia Rady Ministrów z 17.IX.1927 r. (Dz. U. poz. 826 ze zmianą z 6.XII.1928 r. Dz. U. poz. 908),

2) komentarz, oparty na orzecznictwie i wyjaśnieniach Min. Skarbu, oraz na wyrokach Najw. Tryb. Adm.,

3) dodatek, podający: a) w pełnem brzmieniu motywy wyroków N. T. A., na które powołuje się komentarz, oraz b) postanowienia z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22.III.1928 r. o postępowaniu administracyjnem, dotyczące wydawania decyzji, odwołania od decyzji i terminów wnoszenia odwołania,

4) skorowidz.

Cena egzemplarza: 2 zł. 50 gr.

Zamówienia można kierować bądź przez P. K. O. przy równoczesnem wpłacaniu należności na konto 46.174, bądź też pod adresem: Kazimierz Solecki, Warszawa, ul. Filtrowa 73 m. 30.

Zamówienie wysyła wydawca własnym kosztem jako druk.

Warszawa. Drukarnia Państwowa. Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości. Nr. 48328

Cena 30 gr.

Od Administracji: Prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości wynosi 2 zł. kwartalnie, 8 zł. rocznie.